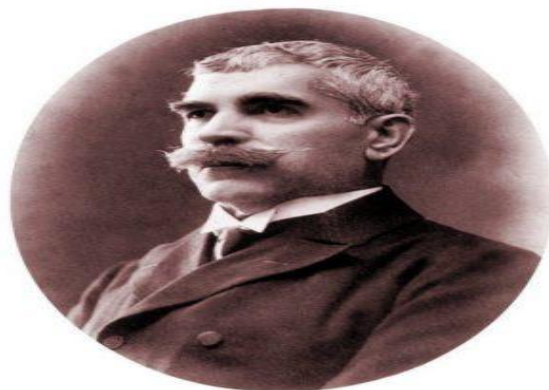

БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК В СТИХОВЕТЕ

Иван Вазов

е български поет, писател и драматург, наричан често „патриарх на българската литература“. Творчеството на Вазов е отражение на две исторически епохи – Възраждането и следосвобожденска България. Иван Вазов е академик на Българската академия на науките и министър на народното просвещение от 7 септември 1897 г. до 30 януари 1899 г. от Народната партия.

ДЕ Е БЪЛГАРИЯ

Де е България?

ЛИВАН ВАЗОВ

Питат ли ме де зората,
ме й огряла първи път,
питат ли ме де й земята,
що най-любя на светът.

Българийо, драга, мила,
земя пълна с добрини,
земя, що си ме кърмила,
моят поклон приеми!

Тамо аз ще отговоря,
де се белий Дунав лей,
де от изток Черно море
се бунтува и светлей,

Любя твоите балкани,
твоите реки и гори,
твоите весели поляни,
де Бог всичко наспори.

тамо, де се възвишава
горда Стара планина,
де Марица тихо шава
низ Тракийска равнина.

Дето ази и да ида –
за теб мисля и горя,
в теб родих се и желая
в теб свободен да умра.

Там роден съм! Там деди ми
днес почиват под земя,
там гърмяло тяхно име
в мир и в бранните поля.

ИСТОРИЯ НА СТИХОТВОРЕНИЕТО

- ▶ В стихотворението “Де е България“ Вазов ни представя един прекрасен образ на родината. Писателят още от ранни години е закърмен с обич към България. В основите на своето детство, той е израснал с мисълта за хубава, красива и силна Родина. След време той написва прекрасното стихотворение “Де е България“, с което можем единствено да се гордеем.

ИСТОРИЯ НА СТИХОТВОРЕНИЕТО

Поводът за създаване на одата „Българският език“ (публикувана през 1883 година в стихосбирката „Поля и гори“) са твърденията за неговата грубост и неблагозвучност. Заглавието насочва към националната принадлежност на езика, към неговата уникалност, а това е достатъчно условие да породи гордост у всеки българин. Основен мотив в цялото творчество на Иван Вазов е любовта към всичко родно, а възхвалата на свещения и прекрасен език е тезата, с която са победени хулителите. Стихотворението заявява Вазовото разбиране за мисията на поета. Той трябва да представи перипетиите на езика чрез силата на самия него и да реабилитира позицията на словото в духовното пространство на нацията. Краят на одата придобива смисъла на обет за личния принос към съдбата на езика и изразяват готовността за съхранението му.

БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК

Език свещен на моите деди
език на мъки, стонове вековни,
език на тая, дете ни роди
за радост не – за ядове отровни.
Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки?
Вслушал ли се е някой досега
в мелодъята на твоите звуци сладки?
Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънлива –
от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?
Не, ти падна под общия позор,
охулен, опетнен със думи кални:
и чуждите, и нашите, във хор,
отрекоха те, о, език страдални!

Не си можал да въплътиш във теб
създаньята на творческата мисъл!
И не за песен геният ти слеп –
за груб брътвеж те само бил орисал!
Тъй слушам сè, откак съм на света!
Сè туй ругателство ужасно, модно,
сè тоя отзив, низка клевета,
що слетя всичко мило нам и родно.
Ох, аз ще взема черния ти срам
и той ще стане мойто вдъхновение,
и в светли звукове ще те предам
на бъдещото бодро поколение;
ох, аз ще те обриша от калта
и в твоя чистий блясък ще те покажа,
и с удара на твоята красота
аз хулниците твои ще накажа.

- ▶ Изготвила:
  - ▶ Кристиана Бамбова IV “г” клас
  - ▶ СУ “Св. Св. Кирил и Методий”
-